

(המשך עממוד 38)

חשבת: מה, כל מה שעברתי בחיים שלי — יצא לי פושע? זה כאב. שימעון הוא כזה ילד טוב. הוא זהיר מאוד. הלוואי כולם היו נוסעים כמותו. זה כל כך כואב, הסיפור הזה! אני זוכרת איך הלכתי לראות אותו במישורה, מייד אחרי שזה קרה. הבן שלי היה חצי מת. הוא לא היה כן-אדם ככללי! הוא זהיר כזה... פתאום, בשניה אחת, מצא עצמו במישורה!

רישיונהיגה החזירו לו באותו ה' חודש שזה קרה. הוא נוהג, אבל... אם הוא לא פחד? אבל הוא לא אשם! את פחדת לעלות על ההגה אחרי שעשית תאונה? טוב, מותק, את התרגשת בתור אשה. את יודעת, אנחנו הנשים חלשות יותר מהגברים. אנחנו ככה רגישות. הוא שלם עם עצמו שהוא לא אשם, אז למה שיפחד?

אני לא מרבת עם הילדים שלי עמוק על נושאים כאלה. אנחנו ככה צוחקים. אני לא מתערבת. מה שמביא אים לי הביתה — ברוך הבא!

"זה גורל בן-אדם"

האם לקחתי אותו לפסיכולוג?
אני לא יודעת לך את האמת: אני בעצמי חצי פסיכולוגית. גססן עברתי הרבה בחיים. דיברתי איתו הרבה על זה. הוא אמר כל הזמן: "אמא, אני לא אשם! אני לא עשיתי כלום! הם (הטראומה) באו אלי. אני רק הלכתי בדרך שלי..."

רצו להביא לי פסיכולוג, אבל אנחנו לא רצינו. שימעון לא רצה. מה, רוצים לעשות ממני משוגע? שאלו או לא נתתי.

חודשים לא ישן? היום? קצת יותר טוב. ועוד עשוי ממנו רוצח!

האם ביקרנו בבית הקברות בחפציר? כן, שם קבורים הילדים? לא, לא, לא! שימעון לא העז ללכת. לא נתתי לו ללכת. אני מבינה את המצב שלהם. הם עלולים עוד לעשות משהו, אם יראו אותנו. הכל יחזור אליהם. אני מבינה. הוא לא ראה את הפרצופים של הילדים כתאונה, הוא לא ראה אותם.

שימעון אוהב ילדים, משוגע עליהם. יש לי נכדים. אל תשאלו, הם רק רואים אותי — זורקים עליי כריות, שמחים. הוא אוהב ילדים. גם לפני התאונה! אהב. הוא גם נורא אוהב חיות. ילדים משלנו? נו, כשבייל זה אני רר צה שיתחתן. הוא אומר לי: "אמא, עד שאני לא יוצא מזה — אין לי ראש לבחורות!"

איך ייצא? לפחות שיתנו לנו את ה'...

הסמטריילר הטראומה המחורץ במקום התאונה, לא הצלחתי לראות את הפנים שלהם —

זכיתי ביד? מה זה משנה? זה לפחות יתן לנו להרגיש... אבל גם ככה הילדים הלי כו.

אבל עוד לא הוריעו לנו כלום. למי פונים? אמרו לי ששמעו בנוי-צה"ל, וה' יה כתוב באיזה עיתון, לא בעיתון שאנחנו קוראים.

האם אנחנו מדברים על האסון בבית? משתרלים שלא. עם שימעון? הוא משתלל שלא לדבר על זה. אם אני יוזמת, הוא עונה מה שעונה, וסוגר. כשבוע הבא הוא יהיה בן 28. הלוואי וזאת תהיה המתנה, ההודעה מהמישור!

מה זה גורל? לפני שימעון הלך לי ילד בדיים. היה לו מוס-לב. אז אני יודעת מה זה לאבד ילד. הוא ככה הלך לי, כשהחוקתי אותו בדיים.

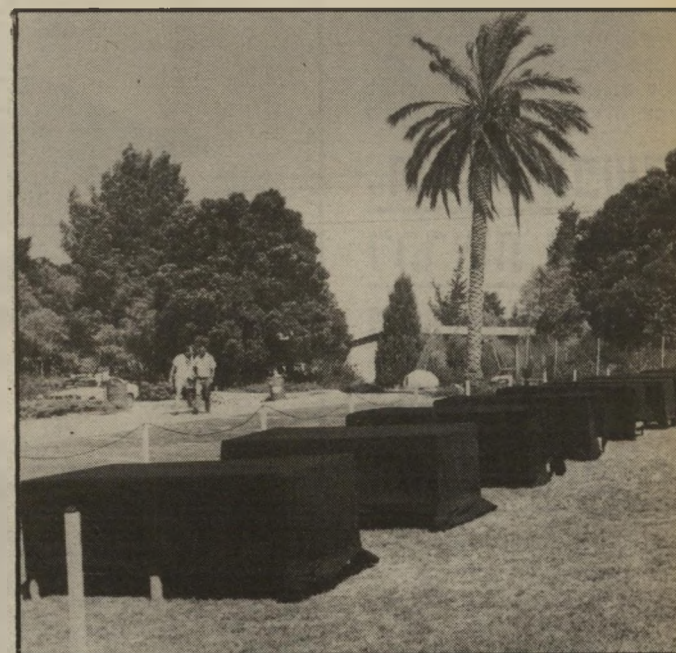
אני בעצמי לא בריאה. שנה לפני שזה קרה, הגעתי למוות. גילו אצלי סרטן-השד. הייתי כפיוליים קשים. לא ידעו מה יהיה, ניתוח ואחרי-כך קרה ה' מיקרה. זה הכל ביחד. לכן פחדו עלי. עכשיו? תודה לאל, אני עוד הולכת לפעמים לבדיקות, לטיפולים, אבל מר-גישה בסדר.

האם אני זוכרת את התאריך של ה' אונה? אה... בטח זוכרת, אבל עכשיו באמת לא בראש שלי. אני מתרגשת כשאני מרבת על זה, נורא מתרגשת, לא יכולה לזכור.

האם שימעון ממשיך לנהוג מטעם המפעל? לא יודעת, אני לא חופרת הרבה, לפעמים הוא נוהג. אני יודע שני-הג כמה פעמים בסמטריילר.

אז למי לפנות במישורה? זה חשוב לנו, הפתק שהוא לא אשם. נניח שנפגש עת ממישהו, ואת מחכה שיגיד לך שלום, שיטלפן, שיראה שאיכפת לו ממך. את כל-כך מתגעגעת וזה כואב כל הזמן.

אנחנו מחכים שמישהו יגיד לנו שלום — זה, כשביילנו, הפתק. כואב לנו על הנשמות הצעירות, אבל אנחנו לא אשמים. כל פעם שיש תאונה — אנחנו נזכרים, מדברים, חיים הכל מחדש.

10 הארונות בהלווייה בחפצירבה — לא שמעתי צעקות!

זה שינה לו את כל החיים. קודם הוא היה חברותי, יצא הרבה. מה פתאום אני? למה אני מעורב ברוב כזה? אני לא עשיתי כלום!" עניתי לו: "זה גורל בן-אדם!"

לא יכולה לשכוח את התמונה בבית הסדר. הוא נראה שם כמו ילד קטן, שם בין הסורגים. אמא, אמא, אני לא אשם!"

אם מראות התאונה שכים אליהו (מי ייד אחרי האסון סיפר שימעון: "הם היו מתחת לטריילר. כולם היו מחוצים, והיתה אש גדולה. לא הצלחתי לראות את הפנים שלהם, לא שמעתי צעקות!") בהתחלה לא היה ישן כלילה. במשך

(המשך עממוד 41)

שים אותו. כמו שאמרתי — שעות טיסה."

***

העילה של זוהי טדום מתרחשת לבית-מלון ביסדהמלח, שאילו מגייעות שתי חברות בורגניות חיפאיות, משועממות ומרובעות, לטויד שבוע, והן פורקות שם כל עול. כל מה שאסור בחיפה, מותר ביסדהמלח, מקום שהנש' מה יכולה להתחפש. היא הסרט הוא שהבורגנות נכנסת למיטה עם המלצר הערבי, אבל כשצריך להודות בעובדה, כדי להציל את המלצר מאשמת גניבה, חוזרת החיפאיות המרובעת לנשמה וחוזרים הביתה.

היה ברור למירי שיהיה עירום בס' רט, אבל זה לא עשה עליה רושם. גם בזוג נשוי ראו את גופה מכל זווית אפ-שרית, ואף אחד לא התעלף. "הרי אי-אפשר להראות סצינת מיטה או מיז' מוזים כשאתה לבוש במעיל-גשם ונ' עול במגפיים. גוף עירום בתוך סצינה זה דבר טבעי, ובאמת לא היתה לי שום בעייה עם זה. אבל כרזות ברחובות העיר זה דבר אחר לגמרי, ולכן ריברתי על זה כבר בהתחלה עם הבימאית. כשהסרט היה מוכן, הזמנתי אותה אלי הביתה, כדי שנבחר ביחד את הצי' לומים לכרזה. שתינו קפה, אכלנו עור גות. ביקשתי את בתי אלה, בת 16,

נה טבעית בקולנוע לבין חתכת-נייד התלויה ברחוב.

כשאלה ראתה את הכרזה ברחוב היא מילמלה: רק חסר לי שעופר יראה את הצילום הזה. זה יהיה הסוף שלי. עם הילדים שלי אני יכולה להסתדר, אבל אין לי שליטה על עופר. ועופר, או כל ילד אחר, יוכל לגרום לילדים שלי כאב גדול, שאותו אני מנסה למנוע."

מה שפגע במירי יותר מכל הוא ה' עלבון הצורב. חוסר-הכבוד שמפגנים כלפי בן-אדם שעד לפני שבוע רצית אותו, פינתק אותו והחשבת אותו. בזמן הסרט הסרט עברתי בתאיסרון הילדים. כל בוקר אחרי ההצגה היתה מוגינת לקחת אותי ליסדהמלח ואחרי הצילומים היתה המוגינת מחזירה אותי לתל-אביב. רצו אותי. הייתי חשובה. ופתאום, בן-רגע, אני כמו הכש' שעשה את שלו ואין צורך להתחשב בי, ואין צורך לקיים הבטחות ואין צורך להביז אותי, וזה כואב מאוד.

מה שמחויק אותי בין הצגה אחת לשנייה, בין סרט אחד לשני, זה המיש' פחה שלי. יש לי בעל משגע ושני ילדים נפלאים שנותנים לי כל מה שאשה — אשה שחקנית — צריכה, וזה הרבה מאוד. ומה, בסך-הכל, הם מבקשים ממני? טיפ-טיפה של התחשבות, האת זה אני לא יכולה לתת להם, כי מישהו

סביאן בבית בין חסין וסלם

רוצה לעשות הון מהפיטמות הקטנות שלי. אפשר להשתגע, לא? טילפנתי לג'ולי כדי לשאול למה היא עשתה לי את זה, אבל היא טרקה לי את הטלפון. כמעט בכיתי. ניסיתי שוב לטלפן ולשאול אותה למה היא מתנהגת ככה, אבל היא שוב טרקה את הטלפון. אז פניתי לעורך-הדף.

עכשיו מטבטר בגנס הצנוודה מת' נגדת לכרזה התלויה ברחובות, תחת להוריד אותה הלכו ושמו עליה פט שחור, כמו שעושים לפושעים מסוכ' נים. לא מעליב?

"ביום השישי הלכתי לראות את הס' רט בבית-הסין. ישבתי באולם בשקט. באתי פגועה מאוד. אהבתי את הסרט והיה חבל לי שהיחסים בינינו נגמרו כך. הרי אני האחרונה שרוצה להיק' לסרט הזה, אבל בן-אדם — ואפילו פט שחוקן — צריך לדעת לשמור קצת על כבודו.

"מעניין אם זה ילמד אותי משהו לגבי העתיד. כמו שאני מכירה את עצי מי, זה לא ילמד אותי כלום. שוב יציעו לי תפקיד, שוב יתעורר בי הצורך לה' פיע, ושוב אני אתן את כל האמון באדם שיישב מולי ויבטיח לי הבטחות. זה רק אנחנו, השחקנים, או שכולם ככה?"

***

מירי לא הככימה. היא הסבירה לי שוב ושוב את ההבדל בין סצי-